

อนุสัญญา ฉบับที่ 19
อนุสัญญาว่าด้วยการปฏิบัติโดยเท่าเทียมกันในเรื่องค่าทดแทน
กรณีเกิดอุบัติเหตุสำหรับคนงานในชาติและ คนงานต่างชาติ

ที่ประชุมใหญ่องค์การแรงงานระหว่างประเทศ
ซึ่งจัดให้มีขึ้นโดยคณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ ณ นครเจนีวา
และประชุมกันในสมัยประชุมที่เจ็ด เมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 1925 และ

โดยตกลงรับเอาข้อเสนอบางประการเกี่ยวกับความเท่าเทียมกันในการปฏิบัติต่อคนงานในชาติ
และคนงานต่างชาติในเรื่องค่าทดแทนในกรณีได้รับอุบัติเหตุ ซึ่งเป็นหัวข้อที่สองในระเบียบวาระการประชุม
ของสมัยประชุม และ

โดยได้กำหนดให้ข้อเสนอเหล่านี้อยู่ในรูปของอนุสัญญาระหว่างประเทศ

ได้รับรองอนุสัญญาดังต่อไปนี้ ซึ่งเรียกว่า “อนุสัญญาว่าด้วยการปฏิบัติโดยเท่าเทียมกัน (ค่าทดแทน
กรณีเกิดอุบัติเหตุ) ค.ศ. 1925” เพื่อให้สมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศได้ให้สัตยาบันตาม
บทบัญญัติแห่งธรรมนูญขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

มาตรา 1

1. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐขององค์การแรงงานระหว่างประเทศซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ต้อง
ดำเนินการให้มีการปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องค่าทดแทนของคนงานแก่คนงานที่ถือสัญชาติของรัฐสมาชิกอื่นที่ได้ให้
สัตยาบันอนุสัญญานี้ หรือแก่ทายาทของเขา เมื่อคนงานนี้ได้รับอันตรายหรือบาดเจ็บเนื่องจากอุบัติเหตุใน
การทำงานอุตสาหกรรมที่เกิดขึ้น ในดินแดนของตนเช่นเดียวกับที่ได้ปฏิบัติต่อคนงานในชาติของตน

2. ต้องให้หลักประกันว่ามีการปฏิบัติโดยเท่าเทียมกันนี้ ให้แก่คนงานต่างชาติและทายาทของเขา โดย
ปราศจากเงื่อนไขในเรื่องถิ่นที่อยู่ และในการปฏิบัติตามหลักการนี้ในเรื่องการจ่ายค่าทดแทนที่รัฐสมาชิก หรือ
คนในชาติของรัฐสมาชิกที่ได้กระทำนอกเขต แดนรัฐของตน จะได้รับการยอมรับก็ต่อเมื่อมีการกำหนดกฎ
ข้อบังคับเท่าที่จำเป็น ซึ่งขึ้นอยู่กับความตกลงเป็นพิเศษระหว่างรัฐสมาชิกที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 2

รัฐสมาชิกที่เกี่ยวข้องอาจทำความตกลงเป็นพิเศษว่า ค่าทดแทนสำหรับอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนงานใน
งาน อุตสาหกรรมไม่ว่าจะเกิด ขึ้นขณะที่มีการจ้างงานชั่วคราวหรือถาวรในดินแดนของรัฐสมาชิกหนึ่ง ซึ่งสถาน
ประกอบการนี้ตั้งอยู่ในดินแดนของรัฐสมาชิก อีกรัฐหนึ่งนั้น อาจยอมรับให้ใช้กฎหมายหรือกฎข้อบังคับของรัฐ
สมาชิกฝ่ายหลังบังคับได้

มาตรา 3

รัฐสมาชิกซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้และซึ่งไม่ได้ให้ ต้องพร้อมที่จะกำหนดระบบการจ่ายค่าทดแทน
สำหรับคนงานเมื่อได้รับ อุบัติเหตุจากการทำงานอุตสาหกรรมตามบทบัญญัตินี้โดยระบบการประกันหรือ
วิธีการอื่นใด การกำหนดระบบเช่นนี้ควรกระทำ ภายใน 3 ปี นับแต่วันที่ได้ให้สัตยาบัน

มาตรา 4

รัฐสมาชิกซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้จะต้องดำเนินการต่อไปในความพยายามให้รัฐสมาชิกอื่นๆ ช่วยเหลือร่วมกันพร้อมทั้งอำนวยความสะดวกในการยอมรับอนุสัญญาและการกำหนดกฎหมายหรือกฎข้อบังคับเกี่ยวกับเรื่องค่าทดแทนแก่คนงานและจะต้องแจ้งให้สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศทราบถึงการแก้ไขเปลี่ยนแปลงกฎหมายหรือกฎข้อบังคับที่ใช้บังคับเกี่ยวกับค่าทดแทน ของคนงาน เพื่อจะได้แจ้งให้รัฐสมาชิกอื่น ๆ ทราบต่อไป

มาตรา 5

การให้สัตยาบันอนุสัญญานี้อย่างเป็นทางการ ตามวิธีการซึ่งกำหนดอยู่ในธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศนั้น ต้องแจ้งต่อ ผู้อำนวยการสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อการจดทะเบียน

มาตรา 6

1. อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับจากวันซึ่งการสัตยาบันของสองรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ได้รับ การจดทะเบียนไว้โดยผู้อำนวยการใหญ่
2. อนุสัญญานี้จะผูกพันเฉพาะรัฐสมาชิกซึ่งการสัตยาบันของเขาได้รับการจดทะเบียนไว้กับสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ
3. หลังจากนั้นอนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับสำหรับรัฐสมาชิกใด ๆ นับจากวันซึ่งการสัตยาบันของเขาได้รับการจดทะเบียนไว้กับสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ

มาตรา 7

เมื่อการสัตยาบันของสองรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศได้รับการจดทะเบียนไว้กับสำนักงานแรงงานระหว่าง ประเทศแล้ว ผู้อำนวยการสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศจะแจ้งให้รัฐสมาชิกทั้งหมดขององค์การแรงงานระหว่างประเทศทราบและผู้อำนวยการฯจะแจ้งให้จดทะเบียนการให้สัตยาบันของรัฐสมาชิกอื่น ๆ ขององค์การฯที่มีต่อเนื้อกันให้ทราบเช่นเดียวกัน

มาตรา 8

ตามบทบัญญัติในมาตรา 6 รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ฉบับนี้ ตกลงที่จะนำบทบัญญัติมาตรา 1, 2, 3 และ 4 ไปดำเนินการ ไม่ช้ากว่าวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1927 และเพื่อดำเนินการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้บทบัญญัติ เหล่านี้เกิดผลเช่นว่านั้น

มาตรา 9

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ผูกพันที่จะนำบทบัญญัตินี้ ไปใช้กับดินแดนอาณานิคมดินแดนซึ่งตนเป็นเจ้าของและดินแดนในอารักขาของตน ตามความในมาตรา 35 ของธรรมนูญ องค์การแรงงานระหว่างประเทศ

มาตรา 10

รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้แล้ว อาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้ภายหลังระยะเวลาล่วงไปแล้ว 10 ปี นับจากวันที่ อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ โดยแจ้งต่อผู้อำนวยการสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อการจดทะเบียนบอกเลิกดังกล่าวการบอกเลิก นี้จะไม่มีผลจนกว่าเวลาล่วงไปแล้ว 1 ปี นับจากวันที่ได้จดทะเบียนบอกเลิก

มาตรา 11

ในเวลาใดก็ตามที่คณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศพิจารณาเห็นว่ามีความจำเป็นจะทำรายงานว่าด้วยผลการดำเนินงานของอนุสัญญานี้เสนอต่อที่ประชุมใหญ่ และจะพิจารณาตรวจสอบความปรารถนาว่าควรจะบรรจุกฎหมายการแก้ไข อนุสัญญาทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วนเข้าไว้ในระเบียบวาระการประชุม

มาตรา 12

ตัวบทอนุสัญญานี้ ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสมีผลเท่าเทียมกัน

วันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ : วันที่ 8 กันยายน ค.ศ. 1926

วันที่ประเทศไทยให้สัตยาบัน : วันที่ 5 เมษายน พ.ศ. 2511

ที่มา : กระทรวงแรงงาน <http://www.mol.go.th/anonymouse/international/3398>